

דברות קודש

מאת
ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פדשת פקודי

©
כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה
או לעילוי נשמת
ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:
א.י.ש. אשדוד
0527627127

תוכן הענינים

פרשת פקודי

- ד..... קידושא רבא שב"ק פר' פיקודי - חזק תשפ"ב
- ז..... שוה"ט ליל שב"ק פר' ויקהל פקודי - החודש תשפ"א

שב"ק פר' ויקהל תשפ"ד

- ח..... שוה"ט ליל שב"ק בביהמ"ד זייטצען שיקאגא
- ט..... דעוא דרעוין בביהמ"ד קהל חסידים שיאקאגא

שיחות קודש

- יב..... שיחת קודש בין מנחה למעריב בבית אבות שע"י קהל יהודי שיקאגא
- יג..... שיחת קודש בחיכל הכולל בביהמ"ד זידיטשויב שיקאגא

תולדותיהם של צדיקים

- טז..... הרה"ק רבי יצחק אייזיק מקאליב זי"ע
- יח..... כ"ק אדמו"ר רבי נפתלי צבי מנאכוב זי"ע

פרשת פקודי

ידוע מה שאמרו חז"ל (וימא ט:): שנחרב בית המקדש מפני שהיתה בו שנאת חינם, וכיון שכל קיום המשכן היה ע"י האחדות שכל אחד צמצם עצמו במדת אפה והין כדאמרן, מובן מאליו שברגע שהיו נמנעים מהאחדות יהיה חורבן הבית.

ונראה לומר שיש רמז לענין זה של אחדות במשכן גם בהמשך הפרשה, כמו דכתיב (שם מ ט) ויקח ויתן את העדות אל הארון. שהיה די לומר ויתן את העדות אל הארון, בלי ויקח כמו דכתיב בכל שאר הכלים, למה כפל לומר 'ויקח ויתן'. אלא יש לומר שמרמז בזה ענין האחדות כפי אשר יבואר להלן.

דהנה המקום הקודש ביותר במשכן היה הארון שהיה מונח בתוך קדשי הקדשים, ומעליו מעל הכפרת היה השכינה מדברת אליו כמו שאמרו חז"ל (תורת כהנים). ואצל הארון שהיה שורש של כל הקדושה שהיה במשכן,

אלה פקודי המשכן משכן העדות וגו' (שמות לח כא). וכתב רש"י, שכתוב המשכן משכן שני פעמים, רמז למקדש שנתמשכן בשני חורבנין על עונותיהן של ישראל.

הנה הרה"ק מראפשיץ זי"ע אומר בספרו זרע קודש, שהראשי תיבות של 'אלה פקודי המשכן' הוא 'אפה', וסופי תיבות הוי 'הין', שאפה והין הם מדת הלח והיבש, היינו שאפה הוא מדה אצל הקמח שהוא דבר היבש, והין הוא מדה אצל היין והשמן שהוא לח.

פרשתנו עוסקת בבנין המשכן שהיו צריך לבנות באופן שכל כלל ישראל כלולים בה, שכולם יהיה להם חלק במשכן, ובחינה זו של אחדות שייך רק כשכל אחד מצמצם עצמו, כמו מדה המצמצם מה שבתוכה.

ובזה יש להבין המשך הפסוק משכן המשכן מרמז על ענין חורבן בית המקדש כמו שכתב רש"י, כי

באופן שיהיה לכל כלל ישראל בכללותו חלק בהמשכן.

ויש לומר דלכן נאמר אצל הארון 'ויקח ויתן' לרמוז על בחינה זו של אחדות, שנעשה ע"י שכל אחד לוקח מה שיש ללמוד מהזולת, וכל אחד נותן ומשפיע מכוחותיו להזולת. ועל ידי הכוחות של כל כלל ישראל ביחד נעשה המשכן.

יעזור השי"ת שנוכה להיות מאוחדים אחד עם השני, ועל ידי כן נוכה להשראת השכינה, ולבנין בית המקדש השלישי בביאת גוא"צ בב"א.

קידושא רבא שב"ק פר' פיקודי - חזק תשפ"ב

עה"ת, בהערות מקור מים חיים, אות ג) דהנה הענין שנכתבה בנין המשכן בתורה ונשנה בה ללמדנו בא, והעיקר הוא ללמוד אותנו שכל גדול לעבודת ית"ש, איך יוכל אדם לעשות את עצמו מרכבה לקדושה עליונה. וכדפירש בשל"ה הק' על הפסוק (שמות כא כד) עין תחת עין כו' יד תחת יד רגל תחת רגל, ופירש הוא ז"ל כי הנה עין האדם נקרא עין וכן יד ורגל, והרי מצינו אותם הכינויים בהבורא ית"ש,

איתא בבעל הטורים שכל מדותיו היו שבורות בחצאי אמות כמו שנאמר, ועשו ארון עצי שטים אמתים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קומתו (שמות כה י). ובא לרמוז על ענין שבירת המדות, כשמתנהג במדותיו הטבעיים שנטבעו כן במבעו, לא יתנהג במדה אחת תמיד. למשל אם הוא איש חסד, לפעמים צריך להתנהג במידת הגבורה היפוך מידת החסד, וכן בכל המדות. וזה הוא עבודת המדות, להתנהג באופן שמצמצם עצמו כמו מדה המצמצם מה שבתוכה. ועל ידי כן היה יכולים לבנות המשכן

ויברך אותם משה (שמות לט מג). ורש"י (שם) מפרש שאמר להם יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם, ויהי נעם ד' אלוקינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ יז). וצריך להבין מהו הכפל לשון שאמר 'ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו'.

ובספר כתר שם טוב מבאר יסוד גדול, (מוכא בספר בעל שם טוב

שכם נבראו השמים וארץ (ברכות נה.), כי בנין המשכן היה, שהיו מעתיקים פה במשכן הזה, כמעתיק כתב מכתב, שמעתיק אות באות, כן היו מעתיקים מקדש העליון במשכן הזה, וכל זה היה, להראות לעם בני ישראל, כי כמו שיכולין להעתיק מקדש העליון וכל צירפי השמות, במשכן הזה שהוא מדברים דוממים וגשמיים עצים ואבנים זהב וכסף ונחושת, כ"ש האדם שהוא עיקר משכן ד', וכמ"ש (תהלים עה ט) וימש משכן שילו אהל שכן באדם, שיוכל האדם לעשות עצמו מרכבה לקדושה עליונה, להעתיק בעצמו ובאבריו כל העולמות וצירופי השמות.

וזה ביאור כפל הלשון ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, שמעשה ידינו כוננה עלינו, הראשון, כוונתו על בנין המשכן, שהעתיקם פה כל מקדש העליון וכל ציור העולמות, שנעשה בתכלית נכון כהווייתו בעולמות העליונים, ומעשה ידינו כוננהו, השני, כוונתו שבכל עת שתמצו לעשות מצוה תעשו עצמכם מרכבה לקדושה עליונה, להעתיק בעצמיכם שתשרה שכינה בכם, שאתם מקדש והיכל ד', ותהיו נעשים מרכבה להשכינה בעשותכם המצוות.

כמו שכתוב בתהלים (לג י"ה) הנה עין ד' אל יראון, וכתוב (שם לד טו) ואזניו אל שועתם, וכתוב (במדבר י"א כג) היד ד' תקצר, ובזכריה (יד ד) ועמדו רגליו ביום ההוא, והרי אין לו ית"ש דמות הגוף, ופירש כי כמו המכיר את ראובן וכתב שלו, אם מראין לו התימת ידו של ראובן אומר זהו ודאי התימתו של ראובן, כאילו היה ראובן עומד לפניו, אע"פ שראובן הוא אדם ברמ"ח אברים והכתב שלו אינו אלא אותיות, אעפ"כ ע"י הכתב והחותם, נדמה לו כאילו ראובן עומד לפניו, כן הוא באלו המדות, יש למעלה מדה עליונה שהוא משגיח על כל העולם להטיב, ונקרא עין, וח"ו אין שם דמות עין שלנו, אך האדם כשמקדש עיניו לראות בתורה ואותיותיה הקדושים, אז הוא עין שלו מרכבה למדה עליונה שנקרא עין, וכן יש מדה עליונה המאזין תפלות ומקשיב תחנונות, וכשאדם מקדש אזניו לשמוע דברי תורה, אז נעשים אזניו מרכבה למדת אוזן העליון, וכן יש מדה עליונה הנותנת לכל העולם השפע האלהית הנקרא בדרך משל יד, וכשאדם מקדש ידיו לעשות עמהם מצוות מעשיות וצדקה, אז ידיו הם מרכבה למדה עליונה הנקרא יד.

והנה זה היה ענין בנין המשכן שהיה צריך בצלאל לידע צירוף אותיות

במעשי המצוות שלהם, אלא גם במעשה ידיכם היינו בענייני הגשמויות, ששם ג"כ תהיה השראת השכינה.

ועפ"ז כתב זקנינו לפרש לשון 'שתשרה' על פי מה שיש שפירשו על 'הבוחר בשירי זמרה', ששירי הוא מלשון שיריים, דהיינו השיריים מהזמרה, וכן יש לפרש כאן שתשרה הוא מלשון שיריים, היינו שיהיה השראת השכינה לא רק במה שעושים, אלא שנוכל להשפיע גם בחוץ, היינו שלא רק במעשה ידיכם לחוד תשרה שכינה, אלא גם מה שיוצא מהמעשה ידים גם בזה תשרה השכינה ויתברך.

את אלו הדברים הגיד כ"ק אא"ז מו"ר זי"ע במעמד קביעת מוזה לחדר הטיש בבית מדרשו בירושלים עיה"ק, ובאותו מעמד הוסיף וסיפר כי כשאביו האדמו"ר הזקן עקר דירתו מבאסטאן לווייליאמסבורג, היה זה בערוב ימיו וכבר לא היה בקו הבריאות, ובקושי עלה במדריגות לדירתו החדשה, והכל חיכו לרגע שכבר יוכל זקנינו להיכנס לדירה ולגוח מעמל הדרך, אולם זקנינו האדמו"ר הזקן עמד על פתח הדלת ואמר שאי אפשר ליכנס לדירה במרם שקובעים מוזה, הגבאים שלא ידעו מה לעשות החלו לתור ולחפש אחר פטיש ומסמרים, מיד

וזה היה כוונת הברכה של משה רבינו יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם, שאותה ענין של השראת השכינה שפעלו ע"י בניית המשכן, יכולים לפעול גם במעשה ידיכם, ע"י שתעשו עצמכם מרכבה לקדושה עליונה.

והנה בספר תפארת שלמה (שיומא דהילולא שלו חל היום בלילה כ"ט אדר), כתב לבאר את זה יהיה רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם, שכוונת משה רבינו היתה לא רק על מלאכת המשכן לבד, כי גם על מעשה ידיכם אשר בבתיכם תשרה השכינה והברכה, אחרי אשר הרימותם את תרומת ד' לגדת המשכן. ומעתה תחול הברכה על הנשאר לכם, כי כן דרך התרומה חיטה את פוטרת כל הכרי, ובעל הבית מתברך על ידה. וזהו שתשרה שכינה במעשה ידיכם, ר"ל כל מעשה ידיכם בבית ובחוץ במשא ומתן, תכונו הכל לשמים לצורך גבוה לצדקה ולהוצאת בניו לתלמוד תורה וכדומה, שיהיה זה מקום להשראת שכינה במעשה ידיכם ולברך אתכם.

וכן אמר כ"ק אא"ז מו"ר זי"ע כעין דבריו, שהכוונה ביהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם, הוא שהשראת השכינה תהיה לא רק

הוציא האדמוה"ז מכיסו פטיש ומסמרים וקבע המזוזה במקומו, היינו שכבר הכין את עצמו למצוות קביעת מזוזה עוד בטרם צאתו מביתו שבבאסטאן.

והוסיף כ"ק אא"ז מו"ר זי"ע ואמר שכוונת הפסוק וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך, היינו שאינו די שהקדושה והשראת השכינה תהיה רק במזוזות ביתך, אלא צריך ג"כ שיהיו בשעריך שהם מבחוץ, היינו שיוכלו להשפיע קדושת החיים חוצה.

כבר הזכרנו את דברי חז"ל כי בניסן נגאלו ובניסן עתידין ליגאל, והנה

הכל חפצים כבר ליגאל אך האמת היא שמי מוכן לעשות פעולה בכדי לקרב הגאולה, וע"י שאנחנו נעשה אצלנו מקום להשראת השכינה, היינו שנתנהג הן בתוך הבית והן מחוצה לה בקדושה וטהרה וביראת שמים, על ידי כך נהיה מרכבה להשכינה, ובכך נזכה לגאולה השלימה והאמיתית.

ויעזור השי"ת שויהי נעם ד' אלוקינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידינו, וע"י שנוכה להיות מרכבה להשכינה, יתקיים בנו המאמר חז"ל כי בניסן עתידין ליגאל, מתוך רחמים וחסדים אמון.

שוה"ט ליל שב"ק פר' ויקהל פקודי - החודש תשפ"א

שב"ק פר' ויקהל תשפ"ד בעיד שיקאגא - ארה"ב

שוזה"ט ליל שב"ק בביהמ"ד זייטצען שיקאגא

וזה שאמר פרעה הרשע (שמות ה ז) 'לא תאספון לתת תבן לעם, ופירש הרה"ק רבי דוד מלעלוב זי"ע שפרעה הרשע לא רצה שבני ישראל יתאספו בלילי שבתות להחזיק ביראת ה'. ופירש בספרים תק' שוזה שבני ישראל השתעבדו במצרים והתפללו אל ה' שיושיעם כענין 'ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו ותעל שועתם אל האלהים מן העבודה' (שמות ב כג), זה היה לא מקושי העבודה אלא ממה שלא יכלו ללמוד ולהתפלל כראוי בישוב הדעת, והקב"ה היה גם הוא אז בשעבוד הדעת כענין 'ככל צרתם לו צר' (ישעיה סג ט), וזה שבחר את יום השבת לנוח בו מקושי השעבוד ולהתחזק בתורה וביראת שמים.

ובן איתא בבעל המורים על הפסוק (שמות לה ג-ד) 'לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת' ויאמר משה, ראשי תיבות וסופי תיבות

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם (שמות לה א)

לחשיבות ולזכות היא שמקום עריכת השלחן נבחר להיות במקום שבו מתאספים ככל שבוע ושבוע יהודים יראים ומתחזקים ביחד בעבודת ה', ומה נאה להמליץ את דברי של האור החיים תק' (שם) על פי המדרש שאמרו, כי אמר הקדוש ברוך הוא למשה הקהל קהילות ודרוש ברכים כדי שילמדו לדורות הבאים להקהל בכל שבת וכו', יתבאר הכתוב על נכון ויקהל משה וגו' ויאמר אליהם אלה הדברים, פירוש הקהלת העדה ודרשת התורה צוה ה' לעשות אותם.

ומה שצווה ה' כן למשה רבינו, מפני שהוא היה זה שהפציר בפרעה שיתן לבני ישראל במצרים יום אחד בשבוע לנוח בו ובחר את יום השבת,

ואמר לו שבסידור בית יעקב שלו יש מוכן תשובה לאותו יהודי שעדיין לא הספיק לענות, ובנו של רבי משה שאל את אביו שיגלה לו מה קורה בשמים, השיב לו רבי משה שזאת אינו יכול לגלות לו, ורק יאמר לו שיש בשמים חשיבות עצומה לאלו המתאספים בלילי שבתות ומוזמרים שירות ותשבחות לאל חי, ויש מכך רושם גדול בשמים.

ויעזור השי"ת שבוכות ההתאספות בליל שבת נזכה לגאולה השלימה בבנין בית המקדש בביאת גוא"צ בב"א.

תור"ה, לרמוז שעיקר התורה בשבת כשאדם פנוי מעסקיו'.

וברוך ה' שבמקום כזה בשיקאנו שעוד לפני שנים מעטים לא התגוררו כאן הרבה אנשים יראים ושלמים, וגם כאן מתאספים יהודים בליל שבת להתחזק בשבת אחים גם יחד. ולפני כמה שנים התפרסם שזמן קצר קודם שנפטר הגאון רבי משה הלברשטאם זצ"ל בא אליו יהודי לשאול שאלה בהלכה, ועוד קודם שהשיבו רבי משה כבר נסתלק לשמי מרום, וזמן מה אחר כך התגלה רבי משה לבנו בחלומו

דעוא דדעזין בביהמ"ד קהל חסידים שיאקגא

דהנה בפיוט לשבת שקלים הנוסח 'אור פניך עלינו אדון נשא ושקל אשא בבית נכון ונישא', כלומר שענין הארת פנים זוכים על ידי מצות מחצית השקל, וזה או"ר פניך עלינו אדון נשא', על ידי 'ושקל אשא' היינו בלי אותיות מ"ת של מחצית"ת.

ונראה לומר ביתר שאת, ולפי שאמרתי בפרשת בא, על הפסוק (שמות י כג) 'ולכל בני ישראל היה אור במושבותם', ופי' הקדושת לוי (שם) הכוונה על פי מה דאיתא

זה יתנו כל העובר על הפקודים מחצית השקל בשקל הקודש (שמות ל יג).

היום הוא יו"ד קדישא של התפארת שלמה, בפרשתן כתב על פי מה שביאר בפ"י טובים מאורות שברא אלוקינו, רמז על הצדיקים שבכחם להפריד אותיות מ"ת בתיבת או"ר המפסיק ביניהם וכו', וזה גם כן הענין מחצית"ת השקל, תיבת חצ"י מפריד בין ב' האותיות כנ"ל, ע"כ. ויש לומר בשייכות בין או"ר לחצ"י.

המוותרים כל אחד לשני, במציאות אפשר להם שישמשו בכתר אחד, שאז כל אחד מצמצם את עצמו למען השני, אלא שהלבנה כיון שלא עמדה במדרגה כזו לצמצם את עצמה לכך אמר לה הקב"ה שתמעט את עצמה בבחינת הצ"י, ואז תוכל לקבל את או"ר השמש.

וראיתי מכיאים בשם הרה"ק בעל מנחת אלעזר ממונקאטש זי"ע שאמר בשם הרה"ק רבי מענדל מרימנוב זי"ע שהראשי תיבות של שק"ל הוא ש'יקרא ל'א ק'אי (שבת קד.), והנה בתיבת מחצית אם במקום חצ"י נכתב א' כענין אלופו של עולם, אזי הוא אמ"ת היפך מידת שקר, ואז זוכה לאו"ר על ידי שמכיר שהקב"ה הוא מנהיג את העולם כולו.

הנה רב בית המדרש הגאון רבי אפרים מווערסקי שליט"א מחתן בעז"ה בשבוע הבא, והנה בפרשתן הקדים לומר 'ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קודש' (שמות לה ב), ורק אחר כך אמר (שם פסוק ה) 'קחו מאתכם תרומה לה', ואלא בפרשת כי תשא מצינו שצווה על השבת רק לאחר פרשת תרומה ותצוה שבהם הורה על מלאכת המשכן ועתה אמר (שם לא יג) 'אך את

במדרש (שמו"ר יד ב) דמהיבן בא החושך מחושך של מעלה שנאמר (תהלים יב יב) 'ישת חושך סתרו', והיינו שהיה החושך של מצרים מהחושך שכתוב בו 'ישת חושך סתרו', שזה רומז על האור הנעלם, והמצרים לא יכלו לסבול את עוצם ההשפעה מהאור הנעלם וזאת היתה מכת חושך, אבל בני ישראל על ידי התורה וקיום המצוות הם מסוגלים לסבול את האור.

ואפשר שזה בחינת או"ר חצ"י, היינו שזה שיכול לסבול את האור הגנוז זה רק על ידי שהאור צמצם עצמו ואינו מאיר כמבעו להאיר, אבל אם היה מאיר כרגיל לא היה ביכולת לסבול את הארת האור ונהיה בחינת חושך.

אנו עומדים עתה בשבת מברכין חודש אדר שני, והנה ב' חודשי אדר הם כנגד 'ועש אלוקים את שני המאורות הגדולים' (בראשית א מז), ואיתא בגמרא חולין (ס:): 'אמרה ירח לפני הקדוש ברוך הוא רבש"ע אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד אמר לה לכי ומעמי את עצמך', והנה הסיבה למה שחז"ל עיברו את חודש אדר הוא בכדי שיו"ט פסח לעולם יצא בחודש האביב, והנה שני מלכים

סג:) 'כל שיתא יומין מתברכאן מיומא שביעאה', וכדאיתא באור החיים הק' על הפסוק (שמות לא מז) 'ושמרו בני ישראל את השבת', שעל ידי שמירת השבת כהלכתה זוכה לשמור שבת הבאה, וזה שבת שקודם ימי המעשה. וזהו ענין הנישואין שיש שבת אויפרוף שקודמת לה ושבת שבע ברכות שלאחריה.

ויעזור השי"ת שהחתונה תהיה בשעה טובה ומוצלחת, ושמעתי מהאדמו"ר מבעלזא שליט"א שבירך את חתני שליט"א קודם נישואיו שיזכה לבנות 'בית נכון ונישא', ושנוכה לביאת גוא"צ בב"א.

שבתותי תשמורו כי אות הוא ביני וביניכם', ולמה הקדים שם מלאכת המשכן לשמירת שבת וכאן הקדים שמירת שבת למלאכת המשכן.

וביאור הענין משום דאיתא בחז"ל (ברכות נה.) 'יודע היה בצלאל לצרף אותיות שנבראו בהן שמים וארץ', וענין הנישואין הריהו כעין בנין בית המקדש מעמ, וגם בבריאת העולם היה שבת קודם ושבת לאחר כן, שלאחר ששת ימי המעשה שבת ה' מכל מלאכה ביום השבת, וזה שבת שלאחר ימי המעשה, ויום השבת ההוא נתן כוח לששת ימי המעשה שבאו לאחריה, וכעין דאיתא בזה"ק (ח"ב

שיחות קודש

שיחת קודש בין מנחה למעריב
בבית אבות שע"י קהל יהודי שיקאגא
יום ראשון פקודי א' דר"ח אדר ב' תשפ"ד

בגמרא מגילה (ו:): נחלקו אמוראי בשנה מעוברת באיזה מב' חודשי אדר יקראו את המגילה, אי זריזין מקדימין למצוות עדיף או שמא מסמך גאולה לגאולה עדיף, והיינו להסמיך גאולת ישראל מגזירת המן לגאולת ישראל מפרעה במצרים, ועוד אמרו חז"ל (ר"ה יא.) 'בניסן נגאלו בניסן עתידין ליגאל'.

הקדושת לוי (לחודש אדר ז"ה והטעם) כתב שהטעם שאומרים בכל ראש חודש ברכי נפשי את ה' (תהלים קד), דיש לומר הטעם שנקרא 'ראש חודש', משום דיזוע דמכל השכליות הראשית הוא הרצון, ואחר כך כשרוצה בדבר אז בונה הדבר, אחר כך ניתוסף אהבה והיראה והתפארות, ואם כן רצון נקרא 'ראשית'. והנה בכל ראש חודש נתגלה רצון חדש על ישראל האיך לעבוד את הבורא יתברך, ולכך נקרא 'ראש' חודש. והנה נפש הוא מלשון רצון, כמו 'אם יש את נפשכם' (בראשית כג ח). ולזה אומרים בראש חודש ברכי 'נפשי' את ה', רוצה לומר נעשה 'בריכה' והמשכת 'רצון' בראש חודש מן ה', שהוא המקור של כל השפעות והחיים, ע"כ.

והנה בחודש אדר הסמוך לחודש הגאולה יש לבני ישראל רצון להמשיך את שלימות הגאולה, ולזה אנו מתפללים 'ברכי נפשי' שנזכה בחודש הזה להמשיך ישועה בפועל ולא רק ברצון, וכך רצוננו איתנה שיבוא משיח בן דוד לגאלנו מגלות המר, וזה עתה אמרנו תהלים לזכות יושבי ארץ ישראל הנתונים תחת אימת המלחמה האיומה, וכל הצרות האלו הם

הכנה לביאת המשיח, ובוודאי שמלחמה זו יש בה חלק ממלחמת גוג ומגוג. ויה"ר שנזכה במהרה לביאת המשיח בב"א.

שיחת קודש בהיכל הכולל בביהמ"ד זידיטשויב שיקאגא

יום שני פקודי ב' דר"ח אדר ב' תשפ"ד

בגמרא מגילה (י:): נחלקו אמוראי בשנה מעוברת באיזה מב' חודשי אדר יקראו את המגילה, ויש בזה כמה שיטות בפוסקים.

והנה איתא בגמרא גיטין (נו:): לאחר שיצא רבי יוחנן בן זכאי מחוץ לחומות ירושלים לדבר עם אספסיינוס קיסר, ואמר לו ריב"ז שהוא מלך ורצה להורגו וכו', ואיתא בהמשך הגמרא 'אדהכי אתי פריסתקא עליה מרומי, אמר ליה קום דמית ליה קיסר ואמרי הנהו חשיבי דרומי לאותיבך ברישא, הוה סיים חד מסאני, בעא למסיימא לאחרינא לא עייל, בעא למשלפא לאידך לא נפק, אמר מאי האי, אמר ליה לא תצטער שמועה טובה אתיא לך, דכתיב שמועה טובה תדשן עצם, אלא מאי תקנתיה, ליתי איניש דלא מיתבא דעתך מיניה ולחליף קמך, דכתיב ורוח נכאה תיבש גרם, עבד הכי עייל'.

והיינו שהשמחה מרחבת דעתו של אדם והעצבות מצמצמת אותו, ואפשר שלכן חודש העיבור הוא דוקא חודש אדר, שבה אמרו חז"ל (תענית כט.) 'משנכנס אדר מרבין בשמחה', כלומר ע"י ריבוי השמחה יש לעבר חודש אדר.

הבני יששכר (מאמרי חודש ניסן א, א) הביא בשם האריז"ל (פע"ח שער ר"ח פ"ג) שלכל חודש מחודשי השנה יש צירוף שם הוי"ה המכוון כנגד חודש זה, ואפשר שלכן נהגו מלפנים בישראל שהרבנים בירכו את החודש בשבת מברכין מפני שגם אז יש ענין לכוון את צירוף השם והרבנים יש להם עסק בנסתרות אלו יותר משאר פשוטי העם.

ובחודש אדר שני כתבו בספרים שיש לכוון את כל י"ב צירופי הוי"ה של כל החודשים, ושמא יתמה האדם איך יוכל לכוון י"ב צירופים ובכל ראש חודש בקושי שמצליח לכוון צירוף לחודש ההוא, אלא שעל ידי השמחה מתרחבת דעתו ומחשבתו של האדם והוא מסוגל ליותר ממה שמסוגל בשאר חודשי השנה.

ובפורים העבודה בשמחה הוא לבטל את הדעת בפני הקב"ה, וכענין שאמרו חז"ל במגילה (י:): 'מיחייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי', והיינו שיהיה מבוטל בפני הקב"ה כענין דאיתא בספרים הק' על ראשי תיבות לחודש אד"ר שהוא אל"ף דר, כלומר שהקב"ה משרה שכניתו בתחתונים, וענין זה גורם שמחה לאדם.

וידוע המעשה שהיה בזמן הבעל שם טוב הקדוש, בילד שלא ידע לקרוא בסידור התפילה, והחזיק בסידור בידי וואמר כלפי שמיא שהוא מייחד את לבו אל הקב"ה ושיצרף ה' בעצמו את כל צירופי תיבות התפילה, וכך גם מבקשים אנו שהקב"ה יצרף את כל צירופי שם הוי"ה ויעשה מהם עטרה לראש.

ובנוסף במוסף לראש חודש וגם במוסף לשלש רגלים אנו מתפללים שנזכה לעשות את העבודה בבית המקדש מתוך שמחה, וידוע שחלונות בית המקדש היו עשויות באופן שהאור הפנימי יאיר לחוץ ולא כחלונות דעלמא, והיתה התפילה מתקבלת כענין 'מן המצר קראתי י-ה ענני במרחב י-ה' (תהלים קיח ה), כלומר שבית המקדש היה המרחב שהאיר והשפיע אל המיצר מבחוץ, וכל זה היה על ידי העבודה בשמחה.

ברוך ה' שראש הכולל הצליח בעזרת ה' להביא אברכים חשובים שיתגוררו כאן בשיקאגו ויבאו ללמוד בכלל ובוודאי שלא עלתה לו בניקל, וזה מהעבודה הקשה שבמקדש, ואני לאחר עשרים וחמש שנים שאני מבקר כאן יכול להבחין בשינוי העצום שעבר על העיר הזאת לאחר שאברכים חשובים קבעו כאן את משכנם.

ואין לשער את המעלה שיש לעיר בזכות האברכים החשובים שמגיעים לגור כאן, ואני זוכר בילדותי שהיינו נוסע מבורו פארק לבאסטאן לבקר

את כ"ק מרן אאזמור"ר זי"ע, וזקני זי"ע במשך כל השנה היה רגיל באנשים שהיו קצת רחוקים מהיימישקייט, וכשהיה מזדמן יהודי חסידי מארץ ישראל או מבורו פארק היה זקני מתמלא בחדווה ועוז שעתה יש לו עם מי לשוחח. ולזקני אף היה אוצר הספרים עצום שכמעט שלא היה מצוי ספר שלא היה לו באוצרו, ותמיד חשבתי שהסיבה לכך היתה מפני שהיה חובב ספרים, ורק לאחר שנים הבנתי שהסיבה היא משום שאם לא היו לו הספרים בעצמו אזי אין לו היכן לעיין בהם כיון שלא היו בתי מדרשות שהיו בהם את הספרים הללו.

וההשפעה ניכרת לדורות, ואני בביתר רואה יהודים יראים ושלמים שאני יודע על זקניהם שהיו מתגוררים בבאסטאן וכלל לא היו ניכרים כך, וזה בכוח ההשפעה שיש לאנשים כמוכם על שאר דירי המקום.

שמעתי פעם מאת הרב יששכר פראנד שליט"א מישיבת נר ישראל בבאלטימור שאמר דבר נאה, שלפעמים בחור צעיר חושב לעצמו שטוב שינהג כראוי כדי שלא יאמרו עליו הבריות שהוא לוקה ביראת שמים, ולאחר זמן הוא מקבל בהחלטה שלא ישים על לבו מה שחושבים עליו אחרים אלא יעשה מה שהוא רוצה, ולאחר שמתבגר יותר הוא מבחין שכלל לא בודקים אחריו ואין אפילו אחד שמעניין אותו מה הוא עושה.

וחשבתי שענין זה נכון מאוד למי שגר בבורו פארק, אבל לאברך שגר כאן בשיקאגו יש אחריות רבה מאוד, ואף מי שאינו משפיע או מגיד שיעור, עדיין האנשים הפשוטים בוחנים כל אברך ואברך לראות איך הוא לומד ומתפלל ולכן האחריות על כתפיכם גדולה היא מאוד.

ויש מעלה מיוחדת לגור במקום שומם כזה, ואני בבחורתי למדתי גם כן בישיבה שהיתה בעיירה מבודדת בארה"ב ולא היה שם דבר לעשות מלבד ללמוד תורה, ולא כמו שיש היום בארץ ישראל לבחורים היכן להסתובב אצל אדמור"ם ורבנים, ויש בכך סיוע גדול לעבודת ה' לישוב בהשקט ובהרחבת הדעת ולעבוד את ה'.

ויעזור השי"ת שנזכה להשפעות בתורה וביראת שמים ולשמחה בכוח לימוד התורה, ושנזכה לגאולה השלימה בבנין ביהמ"ק בביאת גוא"צ בב"א.

תולדותיהם של צדיקים

עובדות וסיפורים על צדיקי הדורות
שיז"ד הל בשבוע הבעל"ט

הרה"ק רבי יצחק אייזיק מקאליב זי"ע
ז' אדר ב' תקפ"א

ביום ז' אדר חל היו"ד קדישא של הרה"ק רבי אייזיק'ל קאליב'ער זי"ע. ומסופר שתחילת התקרבותו לדרך החסידות היתה כשמצאו הרה"ק רבי לייב שרה'ס זי"ע בעודו רועה צאן, וראה ששורש נשמתו גבוהה ביותר וביקש רשות מאמו האלמנה שתרשהו לקחת את בנה עמו, ואז לקחו אל הרה"ק הרבי ר' שמעלקא מניקלשבורג זי"ע ושם התקרב אל דרך החסידות.

ורא"ד פרידמאן זצ"ל סיפר את השתלשלות התקרבותו לדרך החסידות בשינוי מעט, שרבי אייזיק'ל זי"ע היה כבר אברך לאחר נישואיו והרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זי"ע הזדמן לעירו איפה שהיה מתגורר, ובתפילת מנחה חזר פעמים רבות בקול רם על הפסוק 'את הכבש אחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים', ורבי אייזיק'ל שעמד וצפה מהצד תיכף ניגש אל רבי משה לייב זי"ע ושאל אותו: "מהיכן לוקחים את הכבשים האלה", ולשמע שאלה זו החליט רבי משה לייב זי"ע שמקומו ראוי להיות בין חבריא קדישא בני היכלא של הרה"ק הרבי ר' שמעלקא זי"ע.

עוד נוסח סיפר האדמו"ר מלעלוב זצ"ל, שרבי אייזיק'ל היה חתן אצל בעל אכסניה לאורחים, ופעם ביקש מחותנו שיקצה לו חדר פרטי בבית האכסניה שבו יוכל ללמוד בהרחבת הדעת וברוגע, והואיל לכך מבקשו

שלעולם לא יפתח את דלת החדר להפריעו מלימודו. פעם נזדמן הרה"ק רבי משה לייב זי"ע לבית האכסניה ורצה להתפלל תפילת מנחה, אלא שהיה חסר עשירי להשלמת המנין, חשב חותנו של רבי אייזיק'ל שבלית ברירה לכבודו של רבי משה לייב זי"ע ילך להפריע את חתנו מלימוד, וכך הוה שרבי אייזיק'ל צירף למנין ובתפילה ההיא שמע את רבי משה לייב זי"ע אומר את הפסוק הנ"ל חזור ושוב.

רבי אייזיק'ל זי"ע המשיך לעסוק בענין הכבשים ששמע מאת רבי משה לייב זי"ע גם בשנים המאוחרות בעת שכבר התפרסם כצדיק וקדוש, ומסופר שפעם הגיע הרה"ק מקאזניץ זי"ע לבקרו, ומאחורי מפתן הדלת שמע את רבי אייזיק'ל זי"ע מסתובב בחדרו בשלהבת אש ואומר בקול: "את הכבש אחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים, מהיכן לוקחים כבשים כאלו".

מסופר שהוא סבל מאוד על עורו ולבש בגדים מיוחדים שלא יעיקו לעורו, וכשקיבל על עצמו יסורים אלו התנה מפורשות שביום שבת קודש אינו רוצה לסבול יסורים, ובאמת ביום שבת היה לובש בגדים רגילים אבל בכל משך ימות השבוע סבל יסורים גדולים. פעם שאלו הרופא איך הוא מצליח לסבול יסורים קשים כאלו, ענה לו רבי אייזיק'ל זי"ע: "ממה נפשך, מהיסורים שהיו כבר הרי כבר שכחתי, ומהיסורים שיגיעו למה לי לחשוב עליהם טרם באו, ושמא תאמר על היסורים שאני סובל עתה ממש, זאת עוד ביכולתי לסבול".

מנהגו בכל ערב שבת היתה לבוא אל מקוה האר"י הקדוש מהעיירה קאליב לצפת ולטבול בה לכבוד שבת, והיה לוקח עמו את רבי יעקב פיש זצ"ל שהיה סבם של אדמור"י בית טאהש, ופעם היה ששכח את רבי יעקב בצפת ולא החזירו לקאליב, ורבי יעקב הסתובב ברחובות צפת וראה אנשים הולכים בבגדים לבנים ושאלם היכן הוא נמצא, ענו לו שהוא בצפת, ובמוצאי שבת שב אליו רבי אייזיק'ל זי"ע והחזירו.

הרה"ק בעל קדושת ציון זי"ע סיפר פעם הלך רבי אייזיק'ל זי"ע ביחד עם תלמידיו ואמר להם שאם היה גונח ומתאנח פעם אחת באמת אזי

שהיו זוכים לגאולה השלימה, התחילו התלמידים לרמז לרבים ולתמוה למה אינו גונח באמת, אמר להם רבי אייזיק'ל שהוא איננו מסוגל להתאנח מתוך צער. והמתיק בעל הקדושת ציון שאף שרבי אייזיק'ל סבל בחייו יסורים קשים וצרות רבות ורעות, בכל זאת לא היה יכול להיות בצער.

{סעודת מלוה מלכה מוצש"ק פר' פקודי תשפ"ב}

כ"ק אדמו"ר רבי נפתלי צבי מבאבוב זי"ע

י"ב אדר ב' תשס"ה

ביום י"ב אדר חל היו"ד קדישא של כ"ק אדמו"ר רבי נפתלי צבי מבאבוב זי"ע. בשנות השואה ברח ביחד עם אביו הרה"ק רבי שלמה זי"ע עד שתפסו אותם, והכריחו את רבי שלמה זי"ע שיגלה להם מי הבריה אותם, וכשלא רצה לגלות עינו אותנו במכות ועינוי סבל, ואז פנה אל בנו רבי נפתלי צבי זי"ע ואמר לו שלא יבכה בקול רם כדי שלא להפריעו ממוחשבותיו קודם שיהרגוהו על קידוש ה', ולבסוף ניצלו בניסים.

אז בצוק העיתים הגיעו שניהם לבאכניא שם שהה הרה"ק מהר"א מבעלזא זי"ע, ונכנס רבי שלמה זי"ע אל הרה"ק מבעלזא ואמר לו שהוא חפץ מאוד לקרוא בתורה בציבור ושאלו אם יתכן זאת, החווה הרה"ק מבעלזא על בנו רבי נפתלי צבי זי"ע שהיה אז ילד ואמר לו: "הנה כאן יש לכם ספר תורה, הוא עוד יאיר את העולם".

יש סיפור שמסופר על הרה"ק רבי נפתלי צבי זי"ע שאני מכיר את בעלי המעשה והפרטים, שהיה יהודי אחד שהסתבך עם רשויות החוק והמשטרה הגיעה אליו לבית לערוך חיפושים, והשוטר המפקד שהיה נוכח שם דיבר איתו ובתוך דבריו אמר לו שלא יחשוב שהוא איננו יודע שבישיבת באבוב לומדים הרבה פחות בחורים ממה שמדווח בניירות

הרשמיות, הלך מיד אותו יהודי אל רבי נפתלי צבי זי"ע שהיה המנהל של כל המוסדות וסיפר לו אודות שיחתו עם השוטר ושיזהר מעתה שהמשטרה יודעת שהשיבה לא פועלת כחוק.

אמר לו רבי נפתלי צבי: "בוא ואספר לך סיפור, לפני כמה שנים היה כאן יהודי שהיו ברשותו כמה בתי אבות, וכידוע שהממשלה מתקצבת את בתי האבות בכסף רב לפי כמות התפוסה, ואותו יהודי רצה להמשיך לקבל תקציבים גדולים, לכן כשנפטר אחד מהזקנים לא היה מדווח על כך כדי שלא להפסיד כסף, אלא היה מניח את הנפטר בתוך מקרר וכאילו שהוא עדיין חי וכך המשיכו הכספים להגיע. פעם הגיע אלי התובע הכללי של ניו יארק שהיה אדם מאוד חזק שכולם פחדו ממנו, לפי שהיה מטיל אימה על הפושעים ללא מורא, והפשיעה ירדה אז פלאים, והפציר בי שאמסור את שמו של אותו יהודי שגנב את הרשויות, ואפילו איים עלי שאם לא אשתף פעולה הוא יכול להורות לעצור אותי ולגזור עלי שנים בכלא.

"אמרתי לו - תקשיב למה שאומר לך, הנך רוצה שאני אעבור על רצון קוני שציווה עלי שלא למסור יהודים, תדע לך שאני עברתי את המחנות בשואה בזמנים שהייתי בין חיים למות וכשערה הפרידה ממני למות, ולמה תחשוב שאם שרדתי אותם שעוד אני אפחד ממך שתעצור אותי ותשים אותי בכלא שאף לא דומה לאימה שהיתה אז בשואה, ואף אם תצליח לעצור אותי הרי תדע שלאחר שאני אצא מהכלא ירימו אותי החסידים על כתפיהם ויחגגו את שחרורי, ותחשוב היטב מי יצא מכל הסיפור הזה הגיבור ומי הטיפש, לכן איעצך שתרפה ממני. סיים רבי נפתלי צבי את הסיפור ואמר ליהודי ההוא, אם כך ענית לתובע הכללי שהיה אדם חזק ומטיל פחד, למה שאפחד משוטר זוטר שאמר לך זאת".

פעם היה יהודי שישב בכלא והיו צריכים לפעול למען שחרורו, ורבי נפתלי צבי זי"ע היה מעורב בפרשייה הזאת ביחד עם עוד אחד מגדולי האדמורי"ם בארה"ב, והם היו צריכים לטוס ביחד לווינגטון בשביל להיפגש עם נשיא ארה"ב ולהשתדל לפניו, ולכך נכנס אל הרבי ההוא

ושאלו אם יוכל לטוס בשבוע זה, אמר לו הרבי שהוא איננו יכול לטוס בשבוע הזה רק בשבוע הבא, וכך היה שהם טסו אז ביחד, ובטיסה בחזרה מוושנינגטון לנו יארק הבחין הרבי איך שרבי נפתלי צבי מסתובב אנה ואנה והוא איננו רגוע, שאלו הרב לפשר הענין, אמר לו רנ"צ שהוא מחתן היום את נכדו הבכור, מיד נזעק אותו הרבי ושאל אותו אם כן למה לא אמרת לדחות את הפגישה לזמן אחר, השיב לו רבי נפתלי צבי: "איך יתכן לדחות ענין חשוב כזה שיהודי נמק בבית האסורים".

ובאותו היום עמד אביו מהר"ש מבאבוב זי"ע וניסה כל היום להתקשר אל בנו ולא הבין למה הוא לא זמין, ואז כשסיפרו לו היכן הוא היה ביום חתונה נכדו הגדול, אמר אביו שהוא אכן נקרא על שם הרה"ק רבי נפתלי מראפשיץ זי"ע שהיה מופלג במידת החסד.

{סעודת מלוה מלכה מוצש"ק פר' פקודי תשפ"ב}

הוצאות הגליון נדבת
ידידנו הר"ר אליהו קלפהזליץ הי"ו
לדגל השמחה השדויה במעונו
בנישואי בנו החתן נ"י בשעטומ"צ למזל"ט

יזכו שהזיווג יעלה יפה, ויזכו לבנות בית נאמן בישראל
על אדני התורה והחסידות בנין עדי עד בקשר של קיימא
ויזכה לרזות רוב נחת ותענוג דקדושה מכל יוצ"ח.